

No. 3.

Maart 1913.

:- MAANDBLAD -:

:- UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG. :-

Druk: N. V. »STOOMDRUKKERIJ FLORALIA", Assen.

IN MEMORIAM.

Den 2^{den} Februari 1.1. overleed te Rolduc ons medelid, de Weleerwaarde Zeergeleerde Heer *Mathieu Merckelbach*. Vele jaren geleden al was 'n verraderlijke ziekte den nu gestorvene plotseling komen overvallen.

Z'n krachtig gesfel had dien aanval weliswaar weerstaan, maar 'n voortdurend op z'n hoede moeten zijn voor 'n nieuwen ziekte-aanval knakte onzen eertijds zoo vurigen, levendigen vriend voor goed en deed hem 'n groot deel zijner „persoonlijkheid” verliezen.

Merckelbach kon niet meer „de oude” zijn! De „fut” was er uit, wat of er ook door anderen, die hem minder goed gekend hebben dan wij, beweerd moge worden.

De fysieke en morele metamorphose, welke hij *gedwongen* onderging, is oorzaak geweest, dat Merckelbach minder bekend mocht worden op 'n gebied van wetenschap, waarop hij toch zeer zeker bekendheid verdient.

Als *ornitholoog* bezat hij 'n benijdenswaardige kennis en in de *oölogie* had hij 't ver gebracht als maar weinigen. Z'n eierverzameling is niet alléén voor Limburg, maar, 'k zou haast zeggen, voor heel 't land 'n *eenige*.

Ging hij in de eerste jaren van z'n „Sammel-fleisz” mank aan 't euvel, waarmeê, in den beginne, de meeste verzamelaars behept zijn, en deed de „verzamelwoede” hem wel 'ns uit 't oog verliezen, dat men bij 't aanleggen van welke collectie ook, steeds oordeelkundig te werk moet gaan — later zag hij zeer goed in, dat niet vele „leege eierschalen” den roem zijner verzameling mochten uitmaken, maar dat haar glorie moest bestaan in de *wetenschappelijke* wijze, waarop hij z'n schatten had bijeengegaard.

Toen hij dat maar eenmaal begrepen had, kwam er 'n gelukkige kentering in z'n manier van werken.

De vogels werden hem lief en hij werd vogel-beschermmer. Doch hij wist er zich wel voor te wachten, dat hij nu niet in 'n ander uiterste verviel.

Hoe groot z'n liefde voor de vogels was — 'n *ziekelyke* liefde werd ze niet!

Dank daaraan breidde zich, naast 'n *bestudeeren* der vogels, de *eierverzameling* van den heer Merckelbach voortdurend op gepaste wijze uit en werd ze 'n *oölogisch* „*Unicum*”.

Bij laatste wilsbeschikking heeft de overledene dit „*Unicum*” vermaakt aan 't Museum van 't hem zoo dierbare Rolduc.

De conservator van dit Museum, ons medelid, de Weleerw. Zeergel. Heer L. Backhuys, is ons 'n waarborg, dat de „collectie Merckelbach” goed bewaard zal blijven.

Hij kent tē zeer haar waarde, om niet zorg te dragen, dat ze voor ondergang gespaard worde!

Als 'k 'n wensch mag uiten, dan is 't, dat de *waarnemingen* over vogels, in den loop der jaren door Merckelbach opgeteekend, evenmin verloren mogen gaan.

Niet zonder moeite had 'k er hem, kort geleden, — toen we aan 'n naderend einde in de verste verte niet dachten — toe overgehaald, z'n kostelijke gegevens te publiceren.

Hij wilde daarmee in *dit* nummer van ons Maandblad beginnen. Moge, wat tijdens z'n leven niet mocht gebeuren, tenminste nog geschieden na zijn dood.

Raath-Bingelrade.

JOS. CREMERS.

WILGEN.

Tengevolge der zachte winters was 't den natuur-onderzoekers in de laatste jaren gegund, vroeger dan gewoonlijk, hunne excursies aan te vangen.

Ook dit jaar is er voor den plantenliefhebber, tegen 't einde van Maart en 't begin van April, buiten weer volop werk.

De Lenteflora toch begint zich alom te roeren. Tot die flora behooren onze *Wilgen*.

Hebben hazelaars en elzen — echte durfallen — hun bloeiperiode reeds volbracht, de wilgen beginnen zich thans gereed te maken, om straks